ntrebări

promovez în prima echipă pe Penzes (fundaş, 19 ani), Pecican (fundaş şi înaintaş, 23 de ani), Petschowski III (înaintaş, 18 ani), Steiner (înaintaş, 17 ani), Cucla (fundaş, 17 ani) şi Dobîndă (mijlocaş, 17 ani).

4. Eu nu mi-am pierdut încrederea în posibilităţile echipei. Jucătorii care au rămas, precum şi cei care vor fi promovaţi, vor depune toate eforturile pentru a dovedi că situaţia actuală nesatisfăcătoare este vremelnică. Ei sînt hotărîţi să muncească neobosit pentru perfecţionarea procedeelor tehnice, pentru dezvoltarea calităţilor fizice, iar o dată cu reluarea campionatului să demonstreze, de la etapă la etapă, un fotbal fără gîfîieli, curgător şi în viteză. Este singura cale de urmat pentru menţinerea în categoria A. Iată, aşadar, că acesta este, de fapt, principalul nostru proiect de viitor... apropiat.

A. NICULESCU (Dinamo Bucureşti):

Pregătirea fragmentată şi-a spus cuvîntul...

1. Sînt nemulţumit de comportarea echipei în turul acestui campionat. Lipsurile s-au manifestat chiar de la început, iar prima lor cauză a fost pregătirea fragmentată. Echipa a început pregătirile fără 7 titulari, care s-au antrenat separat, în lot. După revenirea celor din lot, a suferit... omogenizarea echipei şi — un lucru şi mai dăunător — o parte din jucătorii care iniţial au început pregătirile s-au demobilizat, văzînd că nu mai au loc în formaţie. Şi iată că iar a intervenit o schimbare: pe lîngă faptul că Nunweiller III şi Pîrcălab au plecat în lot, s-au accidentat trei jucători: Ene II, Nunweiller IV şi Vasile Alexandru. Jucătorii de rezervă, mai slab pregătiţi, nu au dat randamentul aşteptat...

Pe parcurs, echipa a progresat de la joc la joc, acumulînd puncte şi fireşte ocupînd pînă la urmă un loc mai bun în clasament. Progresul însă, nu a fost vizibil şi în ceea ce priveşte calitatea jocului. Aceasta nu s-a ridicat la un nivel care să fie în concordanţă cu posibilităţile fotbaliştilor noştri. Datorită unei organizări corespunzătoare, în apărare echipa a practicat un joc bun comparativ cu linia de înaintare. Aceasta a lăsat de dorit mai ales în ceea ce priveşte continuitatea acţiunilor şi finalizarea. 19 goluri marcate sînt foarte puţine faţă de situaţiile create şi de valoarea propriu-zisă a atacanţilor. Desigur că la ineficacitate a contribuit şi lipsa de omogenitate a atacului, cauzat şi de desele schimbări intervenite, datorită unor indisponibilităţi.

2. În general, fiecare component al echipei poate să aspire la un loc într-una din cele trei reprezentative naţionale. Dar pentru aceasta ei trebuie să muncească în aşa fel în cadrul pregătirilor, încît să se impună în jocuri în ochii selecţionerilor. Pregătirea jucătorilor selecţionabili trebuie făcută la club. Noi vom căuta ca pe baza planurilor individualizate să-i ajutăm pe jucători ca să dea un randament cît mai bun.

3. Avem în perspectivă să-i promovăm pe Nuţu, Daniel Ene şi Ion Ştefan de la tineret.

4. Pentru viitor, dorim să întărim disciplina sub toate aspectele şi să practicăm un joc bazat pe orientarea modernă şi un stil propriu.

STOPERII ACTUALI

K. LEASCOVSKI
maestru emerit al sportului

Pînă în anul 1936, echipele noastre jucau după sistemul cinci în linie. Atunci apărarea se compunea doar din doi jucători, care acţionau în zona periculoasă din faţa porţii. Extremele erau marcate de mijlocaşii de margine, care la atacurile proprii plecau mult înainte, susţinînd pe atacanţi. In centrul terenului, între apărători şi atacanţi, circula mijlocaşul centru care făcea legătura între aceste două linii şi care lua parte activă la organizarea atacurilor.

Dar iată că echipele au început să treacă la sistemul cu 3 apărători. Mărirea numărului de apărători a fost în primul rînd un răspuns la refacerea liniei de atac, care se baza pe cele două extreme şi centrul atacant plasaţi înainte. Acestor 3 atacanţi le-au fost opuşi 3 apărători.

Noul sistem, natural, a modificat funcţiile jucătorilor şi a precizat sarcinile lor. Distanţa între fundaşii de margine şi fundaşul central a devenit destul de mare. A fost necesară o mai bună organizare a ajutorului reciproc, o aşezare mai raţională, s-a mărit răspunderea personală pentru adversarii direcţi. Treptat, treptat, în multe echipe au apărut atacanţi de clasă: Gh. Fedotov, A. Ponomariov, V. Demin, V. Trofimov, B. Paiciadze şi alţii. In acelaşi timp şi liniile de apărare au dat o serie de mari maeştri: A. Başaşkin, I. Kocetcov, V. Sokolov, L. Soloviov şi alţii.

Raportul de forţe s-a echilibrat oarecum. Din nou drumul către poartă era bine închis. Au început noi căutări.

Centrii înaintaşi au început să se retragă înapoi, sau făceau deplasări pe aripi, ca să scape de marcajul stoperului, sau cu scopul de a-l scoate din zona centrală în care deseori pătrundeau alţi jucători. Extremele, de asemenea, au început să se retragă, încurcînd pe apărători. Deseori, interii şi chiar mijlocaşii ajungeau vîrfuri de atac. Tot mai des echipele atacau cu interii avansaţi. Numărul jucătorilor care luau parte la atac în prima linie, a crescut, jocul apărătorilor s-a complicat. Un singur apărător central în faţa porţii nu mai putea să facă faţă. Unele echipe, încercînd să-l ajute pe „stoper", au început să retragă pe unul din mijlocaşi întărind astfel zona din faţa porţii. Dar iată că în anul 1958, echipa naţională a Braziliei a venit cu un nou sistem de apărare, în care au apărut doi fundaşi de margine şi doi apărători centrali.

După cum vedem, apariţia celui de-al patrulea apărător a fost provocată de mărirea numărului jucătorilor din atac. Cititorul poate să obiecteze că aceasta este o variantă defensivă, căci dacă adăugăm la cei patru apărători şi pe cei doi mijlocaşi, vom avea patru atacanţi contra şase apărători.

Dar cine oare nu permite echipelor să-şi desfăşoare atacurile astfel încît la ele să ia parte patru atacanţi şi doi mijlocaşi?

Jocul precis şi bine orientat al celor patru apărători îi eliberează pe mijlocaşi de unele funcţii în apărare şi acest lucru permite echipei să atace din ce în ce mai des cu un număr mai mare de jucători. Patru echipe de la noi au reuşit să obţină acest lucru.

Regulile de bază după care joacă apărătorii centrali în sistemul 1+4+2+4, în momentul de faţă sînt interpretate într-un mod diferit. Iată de ce cred că a sosit timpul, cum se spune, să le aducem la un numitor comun.

Sarcinile de joc ale ambilor apărători se pot concretiza astfel: toate funcţiile apărătorului central sînt trecute acum asupra amîndorura, dar pe o scară mărită şi cu cerinţe mărite. Ambii apărători trebuie acum să acţioneze ca un singur om cu patru ochi şi patru picioare. Ei trebuie să vadă tot, să fie peste tot şi, în aceeaşi măsură, să aibă dezvoltat şi simţul ajutorului reciproc.

Poziţia de bază a ambilor apărători centrali se găseşte în apropierea liniei suprafeţei de pedeapsă, la o distanţă de 12—15 metri unul de altul. Ei se plasează sau pe aceeaşi linie cu fundaşii de margine, sau ceva mai aproape de poarta proprie. La atacurile echipei proprii, pleacă înainte, dar — de regulă — nu depăşesc linia de centru, deplasîndu-se puţin spre dreapta sau stînga, în funcţie de poziţia mingii. Zona lor de acţiune se lărgeşte oarecum spre aripi.

Apărătorii centrali pot aplica principiile apărării zonale. In acest caz, fiecare acţionează contra oricărui jucător ce intră în zona lui. Dar ei pot juca aplicînd şi marcajul strict.

Se poate însă, folosi şi cu mai mult succes, metoda apărării combinate, la care la noi se recurge frecvent. In acest caz, apărătorii pot aplica marcajul strict (personal) sau să-şi treacă reciproc atacanţii marcaţi, ei (fundaşii) rămînînd în zona proprie. Dar aceasta trebuie făcută cu multă atenţie, căci nici unul din adversari nu trebuie să rămînă nesupravegheat. Apărătorii centrali sînt obligaţi să se dubleze reciproc. La atacuri pe centrul terenului, unul din apărătorii centrali, dacă este necesar, ia parte la lupta directă pentru minge, iar celălalt — supraveghind pe adversarul său direct — alege o poziţie (puţin lateral şi înapoi) pentru a-şi dubla cu uşurinţă partenerul.

O participare activă în apărarea propriei porţi trebuie să aibă şi mijlocaşii, dar nu le vom analiza jocul în cadrul acestui articol.

Aşezarea mai compactă a apărătorilor le permite să folosească mai des şi cu multă eficacitate jocul la intercepţii. Dar, aceasta nu înseamnă că apărătorii pot acţiona necalculat şi negîndit. Uneori este mai avantajos, ocupînd o poziţie corespunzătoare, să cîştigi timp pentru ca partenerii să-şi marcheze adversarii periculoşi şi numai după aceasta să ataci.

La meciurile împotriva echipelor cu apărarea formată din patru apărători, o mare însemnătate capătă atacurile pe aripi, deoarece pătrunderile pe centrul terenului sînt blocate de doi apărători centrali. Dacă echipa nu atacă pe aripi, fundaşii capătă o oarecare libertate, ceea ce le va permite să-şi susţină atacul sau chiar să ameninţe direct partea adversă.

Plin de învăţăminte este ultimul joc între T.S.K.A. şi Spartac Moscova. Linia de atac a militarilor se compunea din patru jucători „centrali". Aceasta a permis fundaşului stînga Krutikov de la Spartak să folosească întreaga sa capacitate de joc şi, în cursul partidei, să se încadreze deseori în acţiunile de atac şi să tragă la poartă. In acelaşi mod a acţionat şi fundaşul dreapta, Gh. Logofet, care a şi marcat golul ce a decis soarta jocului. Pentru lichidarea cu succes a atacurilor pe aripă, acţiunile ambilor apărători centrali trebuie să fie legate de acţiunile fundaşilor. Dacă apărătorii centrali trebuie să se prezinte ca un cuplu bine sudat în zona centrală, apoi fiecare din ei trebuie să formeze o pereche omogenă şi cu fundaşul de pe partea sa. Trebuie să subliniem că la respingerea atacului pe aripă în lupta pentru minge, primul trebuie să intre fundaşul de margine, iar apărătorul central de pe partea sa este obligat să-l dubleze, supraveghindu-şi în acelaşi timp adversarul direct. Cei doi apărători de pe partea opusă se deplasează în acest timp spre centrul suprafeţei de pedeapsă.

Desigur, sînt situaţii cînd unul din apărătorii centrali trebuie să atace aripa pentru ca să lichideze pericolul iminent. In acest caz fundaşul de margine sau mijlocaşul trebuie să-i ia locul.

La jocul cu patru apărători, aceştia deseori trebuie să-l dubleze pe portar.

O problemă specială este participarea apărătorilor centrali la acţiuni de atac. Cred că mult mai raţional ar fi ca apărătorii centrali să se ocupe exclusiv de apărare în jumătatea de teren proprie, iar susţinerea atacului s-o lase pe seama mijlocaşilor. Ajutorul ce-l pot da atacului constă în trecerea rapidă din apărare în atac, adică intrînd în posesia mingii, s-o trimită pe cea mai bună direcţie de atac. In acest scop are nevoie de simţ tactic şi măiestrie tehnică.

Apărătorii centrali pot realiza pătrunderi spre poarta adversă numai în situaţii cu totul excepţionale.

Măiestria tehnică a apărătorilor trebuie să crească, deoarece acum sînt nevoiţi să acţioneze pe un spaţiu mai aglomerat, unde trebuie să execute uşor, precis şi repede diferite procedee tehnice.

In campionatul din acest an, majoritatea jucătorilor din echipele noastre au înţeles că trecerea la noul sistem nu este un capriciu sau o modă de un sezon, ci o necesitate.

Fiecare echipă rezolvă problema apărării după cum crede. Unii folosesc pe postul de apărător central pe mijlocaşi, alţii pe fundaşii de margine etc.

Pentru completa însuşire a sistemului cu patru apărători este necesar să începem o muncă asiduă de instruire şi antrenament cu fotbaliştii tineri.

(Traducere de N. VILCOV, antrenor, din revista „Fotbal" nr. 50/1962).

Cu tinerii fotbalişti romîni în Africa...

(Urmare din pag. 1)

nuite de diferenţa de altitudine. Programul obişnuit al echipei a fost dirijat mai puţin spre antrenamente specifice jocului de fotbal, şi mai mult spre exerciţii de gimnastică respiratorie şi plimbări cu efort fizic limitat, mult repaus în această atmosferă deficitară în oxigen. După două zile s-a reuşit să se regularizeze respiraţiile pe minut la 16—18, la majoritatea jucătorilor. Dar, durerile hepato-splenice s-au menţinut, ca şi ameţelile.

„La primul joc, patru jucători (Suciu, Dumitriu, Sorin Avram şi Raksi) au manifestat pe teren această stare de neadaptare, prin mişcări necoordonate, prin greşeli elementare tehnico-tactice, iar fiziologic printr-un puls foarte ridicat (140—160 pe minut), cu ameţeli. Restul jucătorilor nu au prezentat semne deosebite de semnalat.

Am continuat ca în regimul alimentar să corectăm deficitul de fosfor, calciu, cu alimente bogate în aceste elemente (brînză de vaci, ouă, creieri) şi cu medicamente corespunzătoare.

Comportarea jucătorilor în ultimele două meciuri din Etiopia a demonstrat exactitatea datelor noastre. Ei s-au comportat bine în teren, iar fiziologic cu date normale, specifice jocului de fotbal. Ar putea fi totuşi amintită, la jocul al doilea, persistenţa durerilor hepato-splenice (Crişan, Petescu), care au dispărut total la cel de al treilea meci, în care fotbaliştii noştri au etalat întreaga gamă a cunoştinţelor tehnico-tactice, conducînd jocul de la început şi pînă la sfîrşit. Este interesant de amintit că la pauză jucătorii etiopieni au folosit din plin inhalaţiile de... oxigen, nereuşind să facă faţă echipei noastre din punct de vedere fizic.

„Aceste aspecte fiziologice relatate mai sus, pun anumite probleme importante de reţinut pentru viitor şi anume: la jocurile de deplasare, cu diferenţă de altitudine mai mare de 1 000 m, este necesară sosirea în regiunea respectivă cu cel puţin 1—5 zile înainte, pentru a putea fi satisfăcută perioada de acomodare a organismului".

Observaţiile doctorului nostru sînt extrem de interesante. Desigur că, expuse mai pe larg la înapoierea în ţară, în faţa specialiştilor, se vor putea trage concluzii deosebit de valoroase pentru viitor. Cei mai îngrijoraţi de starea jucătorilor în condiţiile arătate au fost antrenorii echipei. La Addis-Abeba, toate socotelile lor privind pregătirea jucătorilor au fost date pur şi simplu peste cap. Iată cum apreciază antrenorii Gh. Ola şi B. Marian comportarea echipei şi a jucătorilor în cele trei jocuri din Etiopia:

„Pînă la primul meci şi în continuare am respectat întocmai indicaţiile medicului nostru, în spiritul unei colaborări perfecte. În dimineaţa primului meci am făcut pregătirea de joc, alcătuind următoarea formaţie: Suciu-Pal, Petescu, Răcelescu-Crişan, Neşu-Dumitriu, Popescu, Pavlovici, Avram, Haidu. **Echipa nu a jucat la nivelul posibilităţilor. O parte din jucători au început meciul crispaţi, alţii s-au sufocat, la pauză fiind livizi, extenuaţi. Am folosit aşezarea 1+4+2+4 pentru a contracara jocul echipei Etiopiei, în atacul căreia cei doi fraţi Luciano şi Italo, consideraţi drept cei mai buni jucători ai gazdelor, acţionau ca vîrfuri. Dacă apărarea şi-a făcut datoria, în ciuda unor condiţii grele (teren tare, climă neobişnuită, arbitri părtinitori) în schimb, atacul n-a dat satisfacţie. El a jucat fără claritate în acţiuni, cu multe execuţii greşite (în special pasele şi şuturile la poartă), în general sub posibilităţile cu care ne obişnuise în ţară. Popescu, Dumitriu şi Avram au fost jucătorii cu comportarea cea mai slabă. Din aceste motive, după pauză am făcut modificări în atac, în care am introdus pe Raksi şi Voinea. Ultimul a marcat un gol dintr-o combinaţie de „un-doi" foarte reuşită, dar arbitrul l-a anulat pe motiv de ofsaid. Am fi putut obţine cel puţin un rezultat de egalitate. Rămîne totuş, fapt cert: comportarea nesatisfăcătoare a jucătorilor noştri, depăşiţi de un adversar, care aici a jucat mult mai bine decît în partida de la Bucureşti.**

Situaţia s-a îmbunătăţit însă, de la zi la zi, înaintea celui de al doilea joc. Jucătorii s-au prezentat din ce în ce mai bine şi s-au mobilizat mai mult pentru comportări superioare. În meciul cu selecţionata armatei etiopiene am aliniat formaţia: Suciu-Pal, Petescu, Răcelescu-Crişan, Nunweiller IV-Pavlovici, Avram, Voinea, Raksi, Haidu. **Au mai jucat: Dumitriu şi Popescu, în locul lui Avram şi, respectiv, Haidu. De data aceasta, jocul echipei a fost mult mai bun. Apărarea a fost excelentă, iar atacul a jucat simplu, cu pase în adîncime, căutînd să tragă la poartă mai frecvent şi mai precis (în total 25 de şuturi). Rezultatul: 3—0 (1—0) prin golurile înscrise de Avram şi Raksi (2). Pal, Petescu, Crişan, Nunweiller IV, Dumitriu şi Raksi (animatorul înaintării) s-au remarcat îndeosebi.**

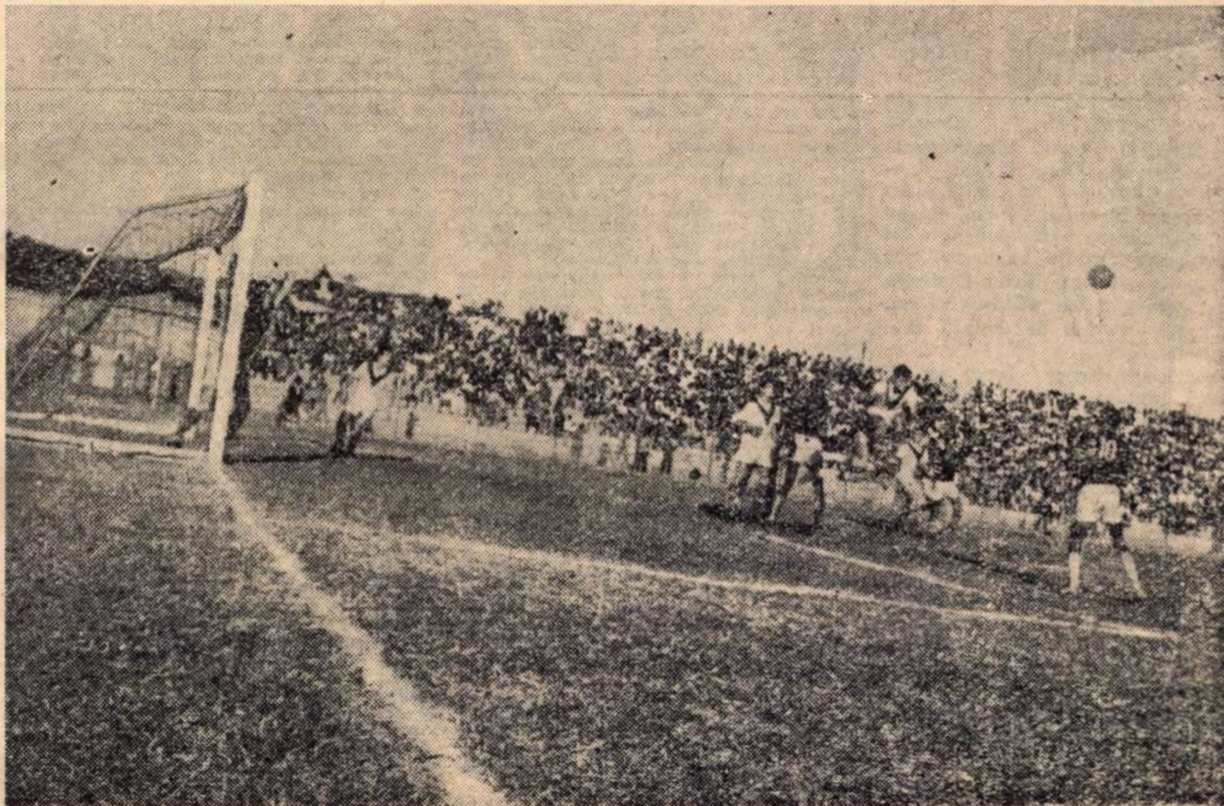
„Jocul al treilea, revanşa meciului cu naţionala Etiopiei, trebuia să confirme aclimatizarea şi să arate adevărata valoare a fotbaliştilor noştri. Şi acest lucru l-a reuşit echipa noastră, aliniată în următoarea formaţie: Suciu-Pal, Petescu, Răcelescu-Crişan, Nunweiller IV-Igna, Popescu, Voinea, Raksi, Haidu. **La pauză am efectuat următoarele modificări: Hălmăgeanu l-a înlocuit pe Pal, Pavlovici pe Igna şi Dumitriu pe Popescu. Rezultat final 4—2 (3—2). Autorii golurilor: Voinea (2) şi Raksi (2).**

De data aceasta, atacul a fost la înălţimea valorii apărării. Echipa a jucat colectiv, dinamic, avînd iniţiativa în marea majoritate a timpului. Din nou am folosit aşezarea 1+4+2+4, cu care am contracarat cu succes jocul atacului etiopian şi în primul rînd cele două vîrfuri, Luciano şi Italo. Petescu şi Raksi s-au dovedit doi buni coordonatori ai echipei, în apărare şi respectiv în atac. Cei mai buni: Petescu, Răcelescu, Hălmăgeanu, Crişan, Nunweiller IV, Raksi şi Voinea".

La cele arătate de antrenori, trebuie adăugate aprecierile unanime ale specialiştilor prezenţi la Addis-Abeba, precum şi ale publicului, care s-a dovedit competent şi obiectiv, apreciind jocul tehnic şi spectaculos al fotbaliştilor.

În timpul cît am stat în capitala Etiopiei, tinerii noştri jucători s-au bucurat de o simpatie deosebită, au legat prietenii cu fotbaliştii etiopieni, cu cetăţenii din acest oraş ospitalier. Ei au fost oaspeţii Ambasadei Uniunii Sovietice, unde au petrecut ore de neuitat.

Despre Addis-Abeba, tinerii fotbalişti romîni vor păstra mult timp o amintire plăcută.

Crişan intervine şi printr-o săritură respinge mingea, lămurind o fază la poarta noastră (din meciul cu Etiopia).